

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: HP TRONIC Zlín, spol. s r.o.**, IČ 49973053, se sídlem Zlín-Prštné, Kútíky 637, proti **žalovanému: Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky**, se sídlem Praha 414, Kloknerova 26, poštovní přihrádka 69, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2015, čj. MV-154454-5/PO-OVL-2015,**

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Vymezení věci

Rozhodnutím Hasičského záchranného sboru Karlovy Vary (dále jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*HZS KV*“) ze dne 23. 7. 2015, čj. HSKV-2016/2015-KKŘ (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) bylo rozhodnuto tak, že žalobce je vinen

1. porušením povinnosti dle § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně (dále jen „*zákon o požární ochraně*“), ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k § 11 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 246/2001 Sb., o stanovení podmínek požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*vyhláška o požární prevenci*“), kterého se dopustil tím, že při tematické požární kontrole provedené HZS KV dne 17. 12. 2014 v prostorech objektu prodejny

Euronics, nacházející se v obchodním centru Varyáda, na adrese Karlovy Vary-Dvory, Kpt. Jaroše 375/31 (dále jen „*tematická kontrola*“) bylo zjištěno, že žalobce nevytvářel podmínky pro hašení požárů a pro záchranné práce, neboť úniková cesta vedená přes místnost příjmu a skladu zboží do chodby bez požárního rizika (koridor) a dále ven na volné prostranství byla zastavěna zbožím (lednice, pračky, televize, palety a krabice od zboží), kdy toto zboží tvořilo trvalou překážku a úniková cesta tak nebyla trvale volně průchodná;

2. porušením povinnosti podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně, kterého se dopustil tím, že při tematické kontrole bylo zjištěno, že nevytvářel podmínky pro hašení požárů a pro záchranné práce, když bylo zjištěno, že únikový východ vedoucí z prodejny do chodby bez požárního rizika (koridor) byl zastavěn krabicemi se zbožím, v důsledku čehož nebyl trvale volně průchodný;
3. porušením povinnosti podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o požární ochraně, kterého se dopustil tím, že při tematické kontrole bylo zjištěno, že neudržoval věcné prostředky požární ochrany – hasicí přístroje v provozuschopném stavu, neboť bylo zjištěno, že poslední kontrola provozuschopnosti všech hasicích přístrojů instalovaných v prodejně byla provedena v měsíci listopadu 2013, s platností do listopadu 2014;

tím se žalobce dopustil správních deliktů dle § 76 odst. 2 písm. b) a § 76 odst. 1 písm. f) zákona o požární ochraně. Jakožto právnické osobě byla žalobci uložena podle § 76 odst. 1, 2 zákona o požární ochraně pokuta ve výši 125.000,- Kč a současně povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobou ze dne 23. 2. 2016, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „*soud*“) doručenou poštou dne 1. 3. 2016, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2015, čj. MV-154454-5/PO-OVL-2015 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí.

Zákon o požární ochraně upravuje podmínky pro účinnou ochranu života a zdraví občanů a majetku před požáry a pro poskytování pomoci při živelních pohromách a jiných mimořádných událostech stanovením povinností ministerstev a jiných správních úřadů, právnických a fyzických osob, postavení a působnosti orgánů státní správy a samosprávy na úseku požární ochrany, jakož i postavení a povinností jednotek požární ochrany.

Podmínky požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru stanoví vyhláška Ministerstva vnitra č. 246/2001 Sb. (dále jen „*vyhláška o požární prevenci*“).

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobce v úvodu žaloby rekapituloval průběh správního řízení. Následně uvedl, že žalovaný tvrdí, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) a b) zákona o požární ochraně s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 3 písm. b) vyhlášky

o požární prevenci. Skutková podstata výše uvedených ustanovení se mimo jiné týká povinnosti fyzických a právnických osob obstarávat věcné prostředky požární ochrany a vytvářet podmínky pro hašení požárů, zejména potom udržovat volné únikové cesty a volný přístup k únikovým východům. Předpokladem pro udělení sankce je dále v souladu s § 11 odst. 3 písm. b) vyhlášky o požární prevenci trvalé zneprůchodnění komunikačních prostor, které jsou součástí únikových cest.

Dle žalobceva názoru není tento předpoklad naplněn, popř. není naplněn zcela, neboť na provozovně žalobce nedošlo v den tematické kontroly k trvalému a úplnému zneprůchodnění únikových cest a únikových východů, přičemž případná evakuace osob by tak byla omezena minimálně. S ohledem na skutečnost, že skutkové podstaty výše zmíněných ustanovení předpokládají úplné zneprůchodnění únikových cest a únikových východů, nejsou tyto skutkové podstaty zcela naplněny. Tím nedošlo k takovému ohrožení veřejného zájmu a naplnění společenské nebezpečnosti, které by odůvodnilo stanovení výše pokuty na 125.000,- Kč.

Žalobce má za to, že už samotné zahájení tematické kontroly, provedení veškerých kontrolních úkonů a zahájení správního řízení naplnilo svůj účel, tedy, jak i sám žalovaný konstatoval, žalobce napravil všechna pochybení a přijal opatření k předcházení těmto chybám. Z tohoto důvodu již samotná výše pokuty nebude mít zásadní vliv na chování žalobce, neboť ten odstranil závadný stav, učinil a nadále činí úkony k posílení systému, který lépe kontroluje plnění povinností na úseku požární ochrany a bezpečnosti při práci. Žalobce dále zmíněné právní předpisy v oblasti požární ochrany neporušoval, není u něj tedy dána recidiva. Z výše uvedeného vyplývá, že není třeba tak vysoké výše sankce k naplnění výchovné a preventivní funkce sankce. Žalobce má za to, že represivní funkci sankce splní i mnohem nižší výše pokuty. S ohledem na tuto skutečnost si žalobce dovoluje tvrdit, že uložená pokuta ve výši 125.000,- Kč je nepřiměřeně vysoká.

Žalovaný uložil žalobci povinnosti k úhradě pokuty ve výši 125.000,- Kč s náklady řízení. Žalobce má však za to, že výše pokuty je nepřiměřená a neúměrně vysoká a apeluje tak na institut správního uvážení a institut zmírnění tvrdosti zákona v souvislosti s výší uložené pokuty. Žalobce toto své tvrzení odůvodňuje tak, že na jeho straně jsou dány důvody pro uložení pokuty na dolní hranici její výměry. Žalobce ihned veškerá porušení vytknutá žalovaným při tematické kontrole odstranil, což opakovaně konstatoval i žalovaný. Polehčující okolností je taktéž fakt, že se jednalo o první a jediné porušení tohoto druhu. Dále měl vzít kontrolní orgán v potaz také skutečnost, že žalobce poskytl žalovanému vždy plnou součinnost, ať už během probíhající kontroly, tak během správního řízení. V neposlední řadě je taktéž nutno poznamenat, že se nejednalo o trvalé a cílené porušování zákona a z něj vyplývajících porušení.

Žalobce detailně v námitkách proti kontrolnímu protokolu, popř. v odvolání proti rozhodnutí žalovaného popsal, že se nejednalo o trvalé a úplné zneprůchodnění únikových cest, popř. únikových východů (viz příloha č. 2 a příloha č. 7).

Žalobce má dále za to, že se žalovaný nevypořádal s požadavkem na řádné odůvodnění

výše uložené sankce. V odůvodnění žalovaný pouze shrnul skutkový stav a průběh správního řízení, nepopsal však proces správního uvážení, v rámci něhož stanovil výši sankce. Žalovaný sice uvedl, že při stanovení výše pokuty vzal v potaz jednání žalobce, kterým žalobce napravil závadný stav, přijal opatření k prevenci porušení, nicméně žalobce má za to, že kdyby tak žalovaný skutečně učinil, tedy kdyby vzal výše uvedené v potaz, stanovil by mnohem nižší výši pokuty, a to při samé dolní hranici zákonné výměry.

Správní orgán má pravomoc stanovit výši pokuty bez zákonem stanovené dolní hranice pokuty. Správní orgán by měl při stanovení výše pokuty přihlídnout k délce protiprávního jednání, které bylo v rozsahu několika málo hodin, neboť nevhodně umístěné zboží bylo okamžitě odstraněno. Správní uvážení by tak mělo reflektovat nastalou situaci a míru závažnosti porušení. Žalobce je toho názoru, že situace, kdy dočasné nevhodné umístění zboží, které bylo okamžitě přemístěno, neodůvodňuje uložení pokuty ve výši 125.000,- Kč.

Institut odstranění tvrdosti zákona je postaven na argumentu, že zákon nemusí být spravedlivý a nemusí postihnout každou nastalou situaci. S ohledem na skutečnost, že horní hranice sankce je zákonem stanovena na 500.000,- Kč, má žalobce za to, že stanovení pokuty ve výši 125.000,- Kč je neúměrně vysoké s ohledem na charakter porušení a s ohledem na veškeré polehčující okolnosti, které žalobce uvádí.

S ohledem na výše uvedené, tedy s ohledem na skutečnost, že při stanovení výše pokuty došlo ze strany žalovaného k nezákonnému rozhodnutí, žádá žalobce o soudní přezkum rozhodnutí žalovaného. Odůvodněnost žaloby opřel žalobce o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 57/2014, v němž se uvádí: „*Stanovení výše pokuty za správní delikt je výsledkem správního uvážení, které je soudem přezkoumatelné. Má-li soud posoudit, zda rozhodnutí nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, nepostačuje, že stanovená výše sankce je v rozpětí, které zákon připouští, ale musí být přezkoumatelné také v tom směru, zda a jak byla vzata v úvahu hlediska v zákoně stanovená. Úvaha o typu a výši sankce musí vycházet z typové kvalifikace správních deliktů a sankčních postihů a ze všech v zákoně uvedených kritérií pro stanovení výše sankce.*“

V rozhodnutích čj. 5 As 51/2007-105 a sp. zn. 8 As 5/2005 bylo Nejvyšším správním soudem dále konstatováno, že jakkoli má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, každé správní uvážení má své meze, vyplývající v první řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. Ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu upravuje zásadu proporcionality za účelem zajištění přiměřenosti postupu správního orgánu při zásahu do práv a oprávněných zájmů dotčených osob. Žalobce má za to, že žalovaný výše uvedeným rozhodnutím zasáhl nepřiměřeným způsobem do práv žalobce, konkrétně do jeho majetkové sféry stanovením neadekvátně vysoké pokuty, čímž porušil právě tuto zásadu proporcionality.

Žalobce tvrdí, že již samotné provedení tematické kontroly, zahájení správního řízení a průběh správního řízení měly za následek nápravu závadného stavu; správní řízení splnilo represivní, preventivní i výchovnou funkci. Samotné uložení sankce již na jednání žalobce

nemělo žádný vliv, neboť ten napravil závadný stav již před uložením sankce, přijal veškerá potřebná opatření k předcházení jakýchkoli porušení v oblasti požární ochrany a v protiprávním jednání již dále nepokračoval a nepokračuje. Proto žalobce uvádí, že uložením nižší výše pokuty by bylo učiněno zadost ochraně veřejného zájmu tak, aby již nebyl v budoucnu narušován. Dle názoru žalobce uložením tak vysoké sankce dochází k narušení rovnováhy mezi zásadou ochrany veřejného zájmu a zásadou proporcionality. Oprávněné zájmy jednotlivce (žalobce) byly v tomto případě upozaděny před veřejným zájmem do té míry, že došlo ke zneužití pravomoci správního orgánu (žalovaného). Zásah do žalobcových práv tak byl nepřiměřený a neodůvodnitelný s ohledem na konkrétní situaci.

Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 7 As 43/2004-51 uvedl, že uloží-li správní orgán sankci, aniž přihlédne ke způsobu spáchání deliktu, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán, překročí tím zákonem stanovené meze správního uvážení, v důsledku čehož je jeho rozhodnutí nezákonné (§ 78 odst. 1 SŘS). Druh sankce a její výměra musí odpovídat závažnosti deliktu.

Základní zásady činnosti správních orgánů, mezi něž patří zásada rovnosti uvedená § 2 odst. 4 správního řádu, stanovují, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly neodůvodněné rozdíly. Součástí je i požadavek, aby orgány veřejné správy dodržely ve svých rozhodnutích určitou míru kontinuity. Tato zásada, označovaná jako legitimní očekávání, se uplatňuje právě tam, kde je správním orgánům dáno diskreční oprávnění, které svou samotnou podstatou dává menší právní jistotu než situace jednoznačně právními předpisy určená. Je na správních orgánech, aby tuto jistotu adresátům veřejné správy v maximální možné míře zajistily.

Žalobce z pochopitelných důvodů nemá k dispozici podrobné statistiky zveřejňující výše pokut uložených za obdobná porušení, v typově podobných případech, výslovně určeným právníkům a fyzickým osobám. Žalobce zná konkrétní případ, když hasičský záchranný sbor udělil právníkovi provozující síť 230 supermarketů souhrnnou pokutu ve výši 100.000,- Kč. Tato pokuta byla udělena za pochybení na třech provozovnách (provozovny se nacházejí v Plzni a v Holýšově). Hasičský záchranný sbor zkonstatoval porušení spočívající v nepřístupných únikových cestách a únikových východech a v nepřístupných přenosných hasicích přístrojích. Výše uvedená pokuta byla udělena za porušení na třech provozovnách, tudíž poměrným dělením připadá výše pokuty na každou provozovnu cca ve výši 33.000,- Kč. Žalobce má za to, že v tomto případě se jednalo o tatáž porušení se srovnatelnou společenskou nebezpečností; veřejný zájem byl ve zmíněném případě narušen o to víc, že se jedná o opakovaná porušení na více provozovnách podnikatele, tedy charakter protiprávního jednání je ve zmíněném případě závažnější.

Žalobce považuje za nezbytné opakovaně zmínit, že v jeho případě se jednalo o ojedinělé pochybení na jedné provozovně, které bylo okamžitě napraveno. V případě již zmíněné sítě supermarketů bylo následně hasičským záchranným sborem při výkonu kontrolní činnosti zjištěno, že se kontrolovaná osoba dopustila protiprávního jednání opakovaně, když neprovedla revizi požárního stropu. Provozovna sítě supermarketů se nachází v Sušici. Za takové pochybení byla hasičským záchranným sborem uložena pokuta ve výši 15.000,- Kč.

Z výše uvedeného je proto patrné, že kontrolovaná osoba provozující síť supermarketů se dopustila opakovaného porušování právních předpisů upravující požární bezpečnost; porušila veřejný zájem v mnohem větším rozsahu než žalobce, přesto však sankce v porovnání s žalobcem byly neúměrně nižší. V takto popsaném jednání spatřuje žalobce jasné porušení zásady rovnosti, když při posuzování skutkově obdobných případů došlo k neodůvodněným rozdílům v přístupu k jednotlivým kontrolovaným osobám a v nepřípustných rozdílech při stanovení sankce za obdobná porušení.

Žalobce má za to, že rozhodnutím žalovaného spočívajícím v uložení pokuty ve výši 125.000,- Kč došlo k porušení rovného a nestranného přístupu k právnickým a fyzickým osobám. Zmíněná zásada má zajistit předvídatelnost rozhodování subjektů veřejné správy, což rozhodnutím žalovaného učiněno nebylo. V případech, kdy správní orgány nerozhodují konstantně a nepřístupují k právnickým a fyzickým osobám rovně, není zajištěn požadavek na legitimní očekávání při rozhodování správních orgánů. S ohledem na výše uvedené žalobce konstatuje, že žalovaný nepřistupoval objektivně a rovně při stanovení výše sankce uložené žalobci. Bude-li vyhověno žalobcově žalobě, žalobce navrhuje, aby žalovaný vzal v potaz i obdobná rozhodnutí a výše uložených pokut v obdobných případech.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval v usnesení čj. 6 A 25/2002-42, že má každé správní uvážení své meze bez ohledu na to, zda se jedná o omezené či absolutní správní uvážení (V rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 51/2007-105 bylo konstatováno, že absolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje. Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v první řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd., a zároveň, že toto dodržování podléhá soudnímu přezkumu). Soud uznal oprávnění soudů zkoumat nejen to, zda správní orgán nezneužil či nepřekročil meze diskrece, ale i celý procesní postup, který vydání rozhodnutí předcházelo. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že samotná skutečnost, že zákon poskytuje správnímu orgánu prostor ke správnímu uvážení, ještě nevylučuje možnost soudního přezkoumání takového rozhodnutí.

Listina základních práv a svobod (čl. 36 odst. 2 Listiny), stejně jako ustanovení § 6 s. ř. s. obsahují obecnou klauzuli ve prospěch přípustnosti soudního přezkumu, přičemž pro vyloučení věci ze soudního přezkumu je zapotřebí výslovného ustanovení zákona a v pochybnostech má být přezkum umožněn (rozsudek NSS čj. 3 As 28/2005 - 89, „*Je-li sporné, zda se na rozhodnutí správního orgánu vztahuje kompetenční výluka ve smyslu § 70 s. ř. s. [...], je zapotřebí zvolit výklad maximálně dbající zachování práva na přístup k soudu.*“).

V této souvislosti je namístě poukázat i na Doporučení Rady ministrů Rady Evropy č. (80) 2 týkající se výkonu správního uvážení správními orgány, které upravuje řadu požadavků na výkon správního uvážení (zákaz sledovat jiný účel než ten, pro který byla diskreční pravomoc stanovena; objektivnost a nestrannost; rovnost a zákaz diskriminace; proporcionalita mezi negativními dopady rozhodnutí na práva, svobody a zájmy osoby,

a sledovaným účelem), jakož i požadavek na přezkum zákonnosti správního uvážení soudem nebo jiným nezávislým orgánem.

Vzhledem k tomu, že má žalobce za to, že žalovaný při stanovení výše pokuty zneužil správní uvážení, žádá správní soud, aby posoudil, zda tam, kde se rozhodnutí správního orgánu opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.

S ohledem na výše uvedené má žalobce za to, že žalovaný v rámci uložení pokuty zneužil institutu správního uvážení, když nevzal v potaz okolnosti konkrétního případu, přístup žalobce k porušení, okamžité napravení závadného stavu, ojedinělost takového porušení na straně žalobce i typově obdobné případy. Žalobce musí dále konstatovat, že žalovaný pouze obecně uvedl, jaké důsledky protiprávní jednání mělo, ale již nezmínil kritéria, která vzal v úvahu při stanovení výše pokuty, což je vlastní součástí uvažování. Žalobce má tedy za to, že žalovaný zneužil správního uvážení tím, že uložil trest zjevně nepřiměřený ve vztahu k projednávanému deliktu.

Nezákonnost rozhodnutí spatřuje žalobce dále ve skutečnosti, že žalovaný porušil svou povinnost danou § 12 odst. 2 kontrolního řádu, když nepořídil kontrolní protokol do 30 dní ode dne provedení posledního kontrolního úkonu. Kontrolní protokol je tedy vyhotoven v přímém rozporu s § 12 odst. 2 kontrolního řádu, neboť poslední kontrolní úkon byl proveden 17. 12. 2014 a kontrolní protokol směřovaný proti kontrolované osobě (žalobci) byl vyhotoven až 27. 5. 2015.

[III] Vyjádření žalovaného

S obsahem žaloby se žalovaný vypořádal ve vyjádření ze dne 2. 5. 2016, v němž konstatoval, že ze správního spisu čj. HSKV-2016/2015-KKŘ vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno do datové schránky dne 31. 12. 2015, avšak předmětná žaloba byla Krajskému soudu v Plzni doručena až 1. 3. 2016. Dle názoru žalovaného tak nebyla dodržena lhůta pro podání žaloby podle § 72 s. ř. s. a žaloba byla podána opožděně. Byly tak splněny podmínky pro odmítnutí návrhu v souladu s § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Z procesní opatrnosti se však žalovaný dále vyjádřil následovně. Žalobce spatřuje důvody podání žaloby ve zneužití správního uvážení při stanovení výše pokuty a nezákonnost rozhodnutí v porušení povinnosti dané v § 12 odst. 2 kontrolního řádu, neboť nebyla dodržena lhůta 30 dnů vyhotovení protokolu ode dne posledního kontrolního úkonu.

K tvrzené nezákonnosti týkající se porušení § 12 odst. 2 kontrolního řádu žalovaný uvedl, že zde uvedená lhůta je lhůtou pořádkovou, jejíž nedodržení samo o sobě nemůže znamenat nezákonné rozhodnutí. Žalobci je navíc velmi dobře známo, že kontaktní osobou při kontrole byl vedoucí prodejny pan I.Ch., i z jakých důvodů byl žalobce seznámen oficiálně s kontrolním protokolem až dne 16. 7. 2015 při ústním jednání, které bylo nařízeno v souvislosti se zahájením řízení proti faktickému provozovateli prodejny, kterým je žalobce.

Žalobce především napadá postup HZS KV, přičemž apeluje na neodůvodněnou úvahu o stanovení výše pokuty a viní jím označeného žalovaného ze zneužití „*správního uvážení*“ s tím, že neexistují relevantní důvody pro určení výše vyměřené finanční sankce – pokuty, která činí 125 000,- Kč. Žalobce napadá závěry kontrolního protokolu, v němž bylo popsáno porušení právních předpisů na úseku požární ochrany v rámci požární prevence, zejména pak nesouhlasí s kvalifikací porušení § 5 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně s přihlédnutím k § 11 odst. 3 písm. b) vyhlášky 246/2001 Sb., neboť v době kontroly se jednalo o dočasně chybné umístění zboží určeného pro uskladnění, nikoliv o trvalou překážku únikové cesty.

Žalovaný k uváděnému sděluje, že úkolem provozovatele je vytváření podmínek pro hašení požárů a pro záchranné práce, udržováním volné únikové cesty, volným přístupem k východům, a to zejména s ohledem na umožnění provedení evakuace velkého počtu osob, v daném případě z prodejny i obchodního centra Varyáda. Neumožnění včasné evakuace by tak mohlo způsobit vážné důsledky na životě a zdraví osob. Dále je nutné udržovat prostředí k provedení záchranných prací a za tím účelem musí být únikové cesty, chodby, schodiště trvale volně průchodné, a to kdykoliv. Provozovatel tyto povinnosti nedodržel, navíc v období předvánočním – 17. 12. 2014, kdy lze předpokládat v objektu obchodního centra větší koncentraci osob, a tím i zvýšené riziko resp. ohrožení.

Z uvedeného je zřejmé, že v daném čase nebyly splněny podmínky pro hašení požáru z hlediska prevence, a tak byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 76 odst. 2 písm. b) zákona o požární ochraně. V této souvislosti je třeba připomenout, že se jedná o správní delikt ohrožovací, u kterého není podstatné, zda ke škodlivému následku došlo, ale to, že byly porušeny zájmy, které jsou chráněny zákonem. Spáchaný delikt je třeba posuzovat k okamžiku provedení kontroly (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 27/2011 ze dne 29. 6. 2011).

Žalobce dále namítal, že ze strany žalovaného došlo k nezákonnému rozhodnutí, neboť žalovaný nepřiměřeně zasáhl do práv žalobce, konkrétně do jeho majetkové sféry, stanovením neadekvátní pokuty, a tak narušil rovnováhu mezi ochranou veřejného zájmu a zásadou proporcionality, oprávněné zájmy žalobce byly v tomto případě upozaděny před veřejným zájmem. Tím došlo k zneužití pravomoci žalovaného.

K tomu žalovaný uvádí, že žalobci byla uložena sankce za správní delikty podle § 76 odst. 1 a 2 zákona o požární ochraně, a to porušením povinností nejen výše uvedených, ale i neudržováním věcných prostředků požární ochrany všech hasicích přístrojů v provozuschopném stavu.

Žalobce výše uvedená pochybení uznal jako provozovatel kontrolovaných prostor. Prodejna je součástí obchodního domu Varyáda, je součástí komplexu, který odpovídá svým charakterem začlenění podle § 4 odst. 2 zákona o požární ochraně činnosti se zvýšeným požárním nebezpečím, a tak je i zákonem pro tento typ provozování činnosti stanovena horní hranice pokuty ve výši 500.000,- Kč, z níž také HZS KV kraje vycházel při určování výše pokuty pro žalobce. Výše pokuty byla stanovena jednak s přihlédnutím k horní hranici, tj. 500.000,- Kč stanovené sankce a současně bylo vzato jako polehčující okolnost, že žalobce

následně po provedené kontrole odstranil zjištěné nedostatky a oznámil tuto skutečnost HZS KV.

Žalovaný poukazuje na to, že výše sankce má být posouzena i vzhledem k typové kvalifikaci správního deliktu, a proto je nutné v této souvislosti zdůraznit, že se jedná právě o ohrožovací delikt, kde již samotné porušení zákona zakládá protiprávní chování a odstranění závad nesměruje k liberaci, ale může být k němu pouze přihlédnuto v čase jako k polehčující okolnosti při výměře výše pokuty a je předpokladem pro průběžné řádné plnění povinností vyplývajících ze zákona na úseku požární prevence.

Žalovaný rovněž nemůže souhlasit s názorem žalobce, že bylo vydáno nezákonné rozhodnutí tím, že došlo k zneužití pravomoci žalovaného, který při správním uvážení porušil zásadu přiměřenosti na úkor veřejného zájmu. V daném případě je veřejný zájem jednoznačně vymezen zákonem o požární ochraně a HZS KV uvedl v rozhodnutí, v čem porušení veřejného zájmu spatřuje. Žalobce nepopírá, že porušil povinnosti na úseku požární prevence a správních deliktů se dopustil, ovšem nesouhlasí s výší pokuty. Porušení zásady proporcionality se snaží dokázat na příkladech jiných provozoven, kterým byly uloženy pokuty v nesrovnatelné výši. Žalobce uvádí některé případy, o nichž se dozvěděl, ovšem těmito argumenty neprokázal, že se jedná o obdobně srovnatelné podmínky a okolnosti, za nichž byla pokuta jiným subjektům udělena, a tím rovněž, že v této konkrétní napadené věci vzhledem k uváděným rozdílům šlo o zneužití pravomoci správního orgánu, čímž mělo být nepřiměřeně zasaženo do práv žalobce.

Žalobce nepovažuje majetkovou újmu za přiměřenou z hlediska závažnosti spáchaného deliktu, pouze bez bližšího zdůvodnění napadá nepřiměřenost stanovené pokuty u spáchaného deliktu, aniž bere na vědomí, že závažnost spáchaného deliktu zahrnuje typovou závažnost, kterou zákonodárce vyjádřil již výší horní hranice zákonné sazby pro uložení pokuty, tak je nutné hodnotit i individuální závažnost v konkrétním případě. Žalobce neuvádí, že jeho majetkové poměry jsou takové, že pokuta by mohla mít pro něho likvidační charakter. Správní orgán proto vycházel i z úvahy, že podle veřejně dostupných zdrojů se na území České republiky nachází síť 140 prodejen EURONICS ČR a.s. a společnost sama sebe považuje za největší skupinu elektroprodejen v České republice, pak úspěšný provozovatel této sítě, v daném případě žalobce, je srovnatelný s obchodními řetězci obdobného rozsahu.

Pro srovnání žalovaný uvádí, že na základě kontrolní činnosti HZS KV na území Karlovarského kraje byly uděleny pokuty právníkům osobám, které se zabývají obdobně jako žalobce maloobchodem a provozují síť obchodů na území České republiky, za porušení srovnatelných povinností na úseku požární ochrany v obdobné výši (v rozsahu od 100.000 až do 300.000,- Kč). Z uvedeného je zřejmé, že v rámci správního uvážení při stanovování konkrétních pokut jednotlivým právníkům osobám ze strany HZS KV bylo přistupováno ke všem subjektům objektivně, rovněž tak i k žalobci bylo přistupováno srovnatelným způsobem. Žalovaný tudíž odmítl tvrzení, že HZS KV porušil zásadu proporcionality, a tím bylo nepřiměřeně zasaženo do práv žalobce.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání, neboť žalobce i žalovaný vyslovili s takovým postupem souhlas.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že žalobce je vinen porušením povinností stanovených v § 5 odst. 1 písm. a) a § 5 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně s přihlédnutím k § 11 odst. 3 písm. b) vyhlášky o požární prevenci, čímž se dopustil správních deliktů dle § 76 odst. 2 písm. b) a § 76 odst. 1 písm. f) zákona o požární ochraně, za které mu byla podle § 76 odst. 1, 2 zákona o požární ochraně uložena pokuta ve výši 125 000,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o požární ochraně, *právnícké osoby a podnikající fyzické osoby jsou povinny obstarávat a zabezpečovat v potřebném množství a druzích požární techniku, věcné prostředky požární ochrany a požárně bezpečnostní zařízení se zřetelem na požární nebezpečí provozované činnosti a udržovat je v provozuschopném stavu. U vyhrazené požární techniky, věcných prostředků požární ochrany a požárně bezpečnostních zařízení, kromě výrobků stanovených podle zvláštních právních předpisů, lze instalovat a používat pouze schválené druhy.*

Dle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně, *právnícké osoby a podnikající fyzické osoby jsou povinny vytvářet podmínky pro hašení požárů a pro záchranné práce, zejména udržovat volné příjezdové komunikace a nástupní plochy pro požární techniku, únikové cesty a volný přístup k nouzovým východům, k rozvodným zařízením elektrické energie, k uzávěrům vody, plynu, topení a produktovodům, k věcným prostředkům požární ochrany a k ručnímu ovládání požárně bezpečnostních zařízení.*

Dle 11 odst. 3 písm. b) vyhlášky o požární prevenci, *k provedení evakuace osob, zvířat a materiálu a k provedení záchranných prací podle odstavce 1 zajišťují právnícké osoby a podnikající fyzické osoby, aby byly trvale volně průchodné komunikační prostory (chodby, schodiště apod.), které jsou součástí únikových cest, tak, aby nebyla omezena nebo ohrožena evakuace nebo záchranné práce.*

Dle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o požární ochraně, *hasičský záchranný sbor kraje při výkonu státního požárního dozoru může uložit pokutu až do 250 000 Kč právnícké osobě nebo podnikající fyzické osobě provozující činnosti bez zvýšeného požárního nebezpečí nebo až do 500 000 Kč právnícké osobě nebo podnikající fyzické osobě provozující činnosti*

se zvýšeným požárním nebezpečím, jestliže poruší povinnosti vyplývající z předpisů o požární ochraně tím, že nezabezpečí v potřebném množství a druzích požární techniku, věcné prostředky požární ochrany nebo požárně bezpečnostní zařízení nebo tyto neudrží v provozuschopném stavu anebo u vyhrazené požární techniky, věcných prostředků požární ochrany nebo požárně bezpečnostních zařízení používá neschválené druhy.

Dle § 76 odst. 2 písm. b) zákona o požární ochraně, hasičský záchranný sbor kraje při výkonu státního požárního dozoru může uložit pokutu až do 500 000 Kč právnické osobě nebo podnikající fyzické osobě, která porušila povinnost vyplývající z předpisů o požární ochraně tím, že nevytváří podmínky pro hašení požárů a pro záchranné práce, neudrží volné příjezdové komunikace a nástupní plochy pro požární techniku, únikové cesty a volný přístup k nouzovým východům, rozvodným zařízením elektrické energie, uzávěrům vody, plynu, topení a produktovodům, věcným prostředkům požární ochrany a ručnímu ovládání požárně bezpečnostních zařízení.

Podle § 76 odst. 6 zákona o požární ochraně, při stanovení výše pokuty se přihlíží zejména k závažnosti a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody.

Soud nejprve obrátil pozornost na námitku žalovaného stran opožděnosti žaloby.

Podle § 40 s. ř. s., lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce (odst. 2). Lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak (odst. 4).

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s., žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 31. 12. 2015. Lhůta pro podání žaloby tudíž v souladu s § 40 odst. 2 s. ř. s. skončila dne 29. 2. 2016.

Žaloba byla žalobcem podána na některé z poboček České pošty ve Zlíně, neboť obálka, v níž byla žaloba soudu doručena, je opatřena štítkem Depo Zlín. Ač není na obálce vyznačeno datum podání, nemá soud pochyb o tom, že se tak stalo dříve, než dne 1. 3. 2016, kdy byla žaloba doručena krajskému soudu. Žaloba tudíž byla podána včas a soud neměl důvod k jejímu odmítnutí z důvodu opožděnosti.

Stran žalobních bodů soud uvažil následovně.

Leitmotivem žaloby je nesouhlas s výší uložené pokuty, kterýžto žalobce odůvodňuje tím, že nebyla zcela naplněna skutková podstata vytýkaného deliktu (tedy trvalé a úplné zneprůchodnění únikových cest). Pokuta je tak neadekvátní, nepřiměřeně vysoká a nedostatečně odůvodněná.

Soud s tímto názorem nesouhlasí.

Předně, porušení povinností plynoucích z ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně nebylo jediným vytýkaným pochybením žalobce. Ten se totiž dopustil i porušení povinností plynoucích z § 5 odst. 1 písm. a) zákona o požární ochraně, když bylo zjištěno, že poslední kontrola provozuschopnosti všech hasicích přístrojů instalovaných v prodejně byla provedena v listopadu 2013 s platností do listopadu 2014. HZS Karlovarského kraje provedl kontrolu dne 17. 12. 2014.

Dle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně jsou **právníkové osoby a podnikající fyzické osoby povinny vytvářet podmínky pro hašení požárů a pro záchranné práce, zejména udržovat volné příjezdové komunikace a nástupní plochy pro požární techniku, únikové cesty a volný přístup k nouzovým východům**, k rozvodným zařízením elektrické energie, k uzávěrům vody, plynu, topení a produktovodům, k věcným prostředkům požární ochrany a k ručnímu ovládání požárně bezpečnostních zařízení.

Podle § 76 odst. 2 písm. b) zákona o požární ochraně, Hasičský záchranný sbor kraje při výkonu státního požárního dozoru může uložit pokutu až do 500 000 Kč právnické osobě nebo podnikající fyzické osobě, která porušila povinnost vyplývající z předpisů o požární ochraně tím, že nevytváří podmínky pro hašení požárů a pro záchranné práce, **neudrží volné příjezdové komunikace a nástupní plochy pro požární techniku, únikové cesty a volný přístup k nouzovým východům**, rozvodným zařízením elektrické energie, uzávěrům vody, plynu, topení a produktovodům, věcným prostředkům požární ochrany a ručnímu ovládání požárně bezpečnostních zařízení.

Podle § 11 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 246/2001 Sb., k provedení evakuace osob, zvířat a materiálu a k provedení záchranných prací podle odstavce 1 zajišťují právnické osoby a podnikající fyzické osoby, aby byly trvale volně průchodné komunikační prostory (chodby, schodiště apod.), které jsou součástí únikových cest, tak, aby nebyla omezena nebo ohrožena evakuace nebo záchranné práce.

Jak je ze znění příslušných zákonných ustanovení zřejmé, zákon o požární ochraně nepodmiňuje naplnění skutkové podstaty vytýkaného správního deliktu **trvalým a úplným zneprůchodněním únikových cest**. K odpovědnosti postačí „pouze“ **neudržování volných únikových cest a volných přístupů k nouzovým východům**. Žalobce sám nikterak nespornuje, že únikové cesty v kontrolované provozovně zneprůchodněny byly, a to spotřebním zbožím (lednice, pračky, televize, palety a krabice od zboží), **skutková podstata správního deliktu tak byla jednoznačně naplněna**. Fakt, že § 11 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 246/2001 Sb. ukládá *povinnosti zajistit trvale volně průchodné komunikační prostory (chodby, schodiště apod.), které jsou součástí únikových cest, tak, aby nebyla omezena nebo ohrožena evakuace nebo záchranné práce*, vůbec nehovoří ve prospěch žalobce, naopak. Text onoho ustanovení totiž nehovoří o trvale zneprůchodněných únikových cestách, ale o trvale volně průchodných komunikačních cestách. Žalobce tak za žádných okolností neměl připustit, aby byly ony únikové cesty, byť jen krátkodobě, zataraseny zbožím, příp. krabicemi a paletami.

Soud dále obrátil pozornost na odůvodnění uložené pokuty.

Podle § 76 odst. 6 zákona o požární ochraně, při stanovení výše pokuty se přihlíží zejména k závažnosti a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody.

HZS Karlovarského kraje k výši pokuty na str. 7 – 9 prvoinstančního rozhodnutí uvedl: „Při posuzování výše uložené sankce postupoval HZS Karlovarského kraje v souladu s ustanovením § 76 odst. 6 zákona o PO a v souvislosti se zde uvedeným demonstrativním výčtem kritérií pro stanovení výše pokuty (závažnost protiprávního jednání, doba trvání protiprávního jednání, rozsah způsobené škody) přihlédl HZS Karlovarského kraje především k závažnosti protiprávního jednání právnické osoby shora uvedené. Jednáním této právnické osoby došlo k celkem třem porušením zákona o PO a právě i tuto skutečnost HZS Karlovarského kraje následně zohlednil při určování konkrétní výše pokuty. Zároveň by HZS Karlovarského kraje rád poukázal na skutečnost, že se jednalo o porušení zákona o PO, která byla svým charakterem závažná, jelikož k nim došlo protiprávním jednáním, jež by v případě vzniku mimořádné události v prostorech objektu prodejny Euronics, nacházející se v obchodním centru Varyáda, na adrese Kpt. Jaroše 375/31, 360 06 Karlovy Vary - Dvory, mohlo mít za následek nejen vznik škody na majetku a životním prostředí, ale i způsobení újmy na zdraví či dokonce ztráty na životech osob, a to zejména s přihlédnutím k počtu osob, ať již z řad zaměstnanců či zákazníků, které se zde většinu provozní doby (pondělí - neděle 9 - 21 hodin) zdržují a nadto je shora uvedený prostor již od svého vzniku navržen jako prostor pro shromažďování většího počtu osob. Obecně lze zkonstatovat, že porušení zákona o PO, která jako v tomto případě bezprostředně přímo souvisí s nevytvářením podmínek pro hašení požárů a pro záchranné práce či neudržování věcných prostředků požární ochrany v provozuschopném stavu, je jednoznačně možné považovat za jedna z nejrizikovějších. Ve věci kritéria doby trvání protiprávního jednání správní orgán uvádí, že toto kritérium nebylo možné v tomto případě aplikovat, neboť doba spáchání správního deliktu, resp. deliktů zde spadá do jednoho okamžiku, kdy správní orgán řádně posuzoval spáchané správní delikty ve vztahu k okamžiku provádění tematické kontroly a právnická osoba tedy jednala protiprávně v okamžiku této tematické kontroly.

Ve věci kritéria rozsahu způsobené škody správní orgán dále uvádí, že shora uvedené správní delikty mají charakter ohrožovacích deliktů, při nichž nemusí dojít ke vzniku škody, a kdy součástí jejich skutkové podstaty není účinek v podobě škodlivého následku, nýbrž pouze ohrožení či porušení zájmů, jež jsou chráněny příslušným zákonem – jedná se o vytváření nebezpečné situace, aniž by nutně muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Vzhledem ke skutečnosti, že ke vzniku žádné škody nedošlo a zákon o PO její vznik ani nepředpokládal, není možné k tomuto kritériu ze strany správního orgánu přihlídnout, neboť jeho použití je právě v případě ohrožovacích deliktů jako v tomto případě pojmově vyloučeno.

Zároveň HZS Karlovarského kraje ve svém správním uvážení, které se promítlo do stanovení konkrétní výše pokuty, vzal v potaz taktéž skutečnost, jak se právnická osoba formálně i fakticky vypořádala s celou situací a konkrétním závadovým, protiprávním stavem, kdy z její strany bylo přistoupeno k efektivnímu a bezodkladnému řešení předmětné věci a dle informací uvedených zástupci právnické osoby při ústním jednání konaném dne 16. 7. 2015, byla všechna pochybení odstraněna a byla přijata jak individuální, tak systémová opatření, jak je již uvedeno výše, aby se obdobná pochybení již nemohla v budoucnu

opakovat. Stejně tak HZS Karlovarského kraje přihlédl ve svém správním uvážení taktéž ke skutečnosti, že se jedná o první pochybení právnické osoby na úseku požární ochrany a není zde formálně zaznamenána žádná negativní protiprávní či závadová minulost v oblasti výkonu státního požárního dozoru, resp. konkrétně kontrolní činnosti. Při stanovení konkrétní výše pokuty tedy HZS Karlovarského kraje přihlížel především k závažnosti protiprávního jednání právnické osoby a jako odpovídající jím byla stanovena pokuta ve výši 125 000,- Kč. Zároveň je správní orgán přesvědčen, že uložení pokuty v jiné výši by v tomto případě lépe nenaplněvalo především preventivní funkci (s účinky individuální i obecné prevence), ale ani subsidiárně represivní funkci samotné sankce. Na základě výše uvedeného bylo proto rozhodnuto, jak je v tomto rozhodnutí uvedeno.“. Žalovaný pak na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí konstatoval: „Stanovení výše pokuty je věcí úvahy z hlediska závažnosti, přiměřenosti, a to vždy individuálním posouzením spáchaného správního deliktu. Při úvaze o výši pokuty je nezbytné zdůraznit, že k porušení povinností na úseku požární ochrany provozovatelem došlo, ze spisu první instance vyplývá, že porušení zákona provozovatelem bylo podrobně hodnoceno a výše pokuty byla stanovena přiměřeně tak, aby plnila účel, tj. do budoucna dodržování řádného plnění povinností na úseku požární ochrany. K tomu odvolací orgán uvádí, že správní orgán ve svém rozhodnutí vzal v úvahu především nápravná opatření učiněná odvolatelem i urychlené odstranění závad, ovšem i to, že došlo k porušení zájmů chráněných zákonem, a k vytváření nebezpečné situace směřující k možnému ohrožení osob a majetku. Odvolací orgán považuje výši vzhledem k zákonem stanovené horní hranici pokuty v částce 125 000,- Kč za přiměřenou.“.

Soud považuje takové odůvodnění za dostačující.

Prvoinstanční správní orgán detailně popsal, v čem spatřuje závažnost žalobcových pochybení (celkový počet pochybení; možným následkem mohl být nejen vznik škody na majetku a životním prostředí, ale i újma na zdraví či dokonce ztráta na životech osob; prostor prodejny je od svého vzniku navržen jako prostor pro shromažďování většího počtu osob) a zohlednil jednak to, jak se žalobce vypořádal se zjištěným protiprávním stavem, a fakt, že se jednalo o první takové žalobcovo pochybení (viz výše). Žalovaný se s touto argumentací ztotožnil a ztotožnil se s ní rovněž i soud. Povaha zjištěných nedostatků byla totiž natolik zásadní, že je pokuta ve výši 125.000,- Kč odpovídající. Žalobcova jistá míra bagatelizace pochybení (nešlo o trvalé zneprůchodnění, překážky byly okamžitě odstraněny) není příhodná – to, že překážky byly odstraněny, nikterak nesnižuje závažnost kontrolních zjištění. Zatarasit (byť jen částečně) únikové požární cesty objemným spotřebním zbožím (lednice, pračky) v prodejně s předpokládanou vysokou koncentrací zákazníků je jednoduše trestuhodné. Jistě, pokud nehrozí nebezpečí, dají se spotřebiče z únikových cest během několika minut přesunout, ale pokud vypukne požár, lze si jen obtížně představit, jak v panice prchající zákazníci a zaměstnanci spořádaně vyčkávají před překážkou z ledniček a praček na to, až se dostaví kdokoli, kdo jim bariéru odstraní. V případě požární bezpečnosti je prevence škod na životech, zdraví a majetku více než důležitá. Soud proto neshledal rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ani nepřezkoumatelná, ani nezákonná.

Stran žalobcem namítané odlišné rozhodovací praxe soud uvádí, že správní orgány jsou ve své rozhodovací činnosti vázány především zákonem. Jistě není žádoucí, aby rozhodovací praxe v jednotlivých případech byla příliš rozdílná. Do značné míry by tomu

mohlo napomoci i ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu *in fine* („Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, aby odpovídalo okolnostem daného případu, *jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*“). To by měl být imperativ sjednocující rozhodovací činnost správních orgánů na celém území našeho státu. Problém je ovšem v tom, že by zde muselo být prokázáno, že se jedná o skutkově shodné nebo podobné případy. A k tomu v souzené věci nedošlo.

[V] Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Úspěšný žalovaný správní orgán žádné náklady řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 28. července 2017

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.